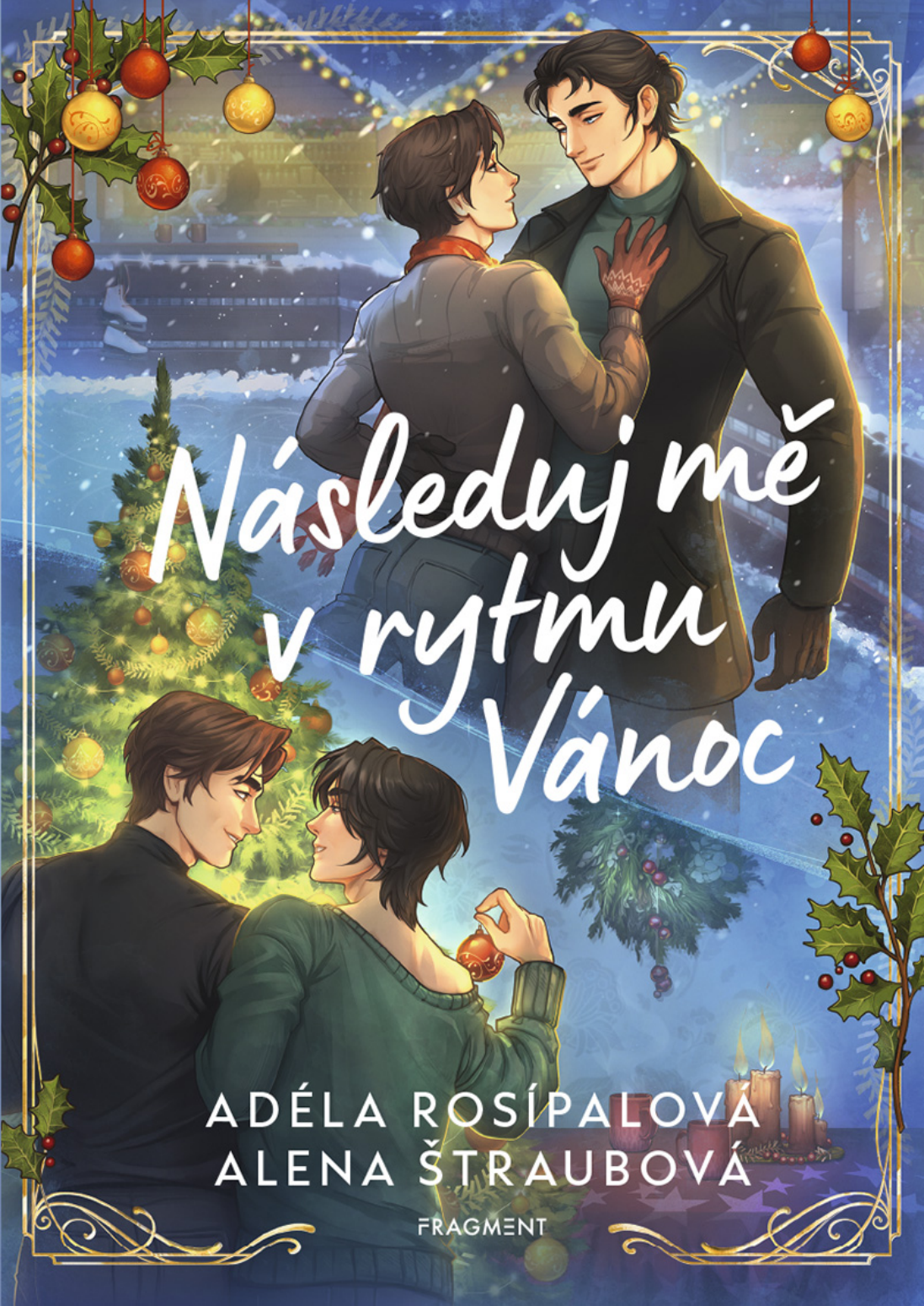

Následuj mě v rytmu Vánoc

ADÉLA ROSÍPALOVÁ
ALENA ŠTRAUBOVÁ

FRAGMENT

Následuj mě v rytmu Vánoc

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Adéla Rosípalová, Alena Štraubová

Následuj mě v rytmu Vánoc – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Následuj mě v rytmu Vánoc

ADÉLA ROSÍPALOVÁ
ALENA ŠTRAUBOVÁ

FRAGMENT

© Adéla Rosípalová, 2026

© Alena Štraubová, 2026

Illustrations © Linda Bulíčková | Noeran, 2026.

ISBN v tištěné verzi 978-80-253-7962-2

ISBN e-knihy 978-80-253-7977-6 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-7978-3 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-253-7963-9 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Ať nás každý slyší

1.

Víš co, Sašo?

„Nechápu, jak jsi mě do tohohle uvrtal.“

Kluziště na náměstí je narvané k prasknutí. Obloha nad námi dávno zčernala, ale člověk by to s těmi všemi světýlky kolem ani nepoznal. Nasvícené je i kluziště, všude září lampy a spousta ozdob přes pouliční osvětlení i výlohy. Na každém metru čtverečním někdo stojí, popijí punč a jí pirohy, zatímco z reproduktorů poblíž zní koledy. Poklidná vánoční atmosféra svátečních trhů na maximu. Jenom já tady šaškuju v botách, co mají na podrážce ostrí, a od pusy mi kromě páry jde jedna nadávka za druhou.

Cítil bych se asi trochu líp, kdyby se o mantinel vedle mě neopíral někdo, kdo se na bruslích očividně narodil.

„Myslím, že stačilo říct ‚Same, nechceš na dvojité rande?‘, a bylo to,“ odtuší Viktor.

Nezaujatě si prohlíží vzor rukavic, zatímco já se tady snažím posbírat zbytky své důstojnosti. Černé vlasy má svázané do typického drdolu, tmavý kabát mu dělá širší ramena a všechna ta světla kolem podtrhují každičký rys jeho bledé tváře. Sakra, strašně mu to sluší a je hrozně těžké zlobit se na někoho, koho máte rádi a kdo vypadá tak zatraceně dobře.

Vydechnu. Odvážím se jednou rukou pustit mantinelu a povede se mi bez úhony přetočit, takže teď oba s Viktorem hledíme na kluziště. Kolem dokola projíždějí páry i menší skupinky a opodál ruku v ruce bruslí Gracián a Iva, naši spolužáci. Jo, možná se mi myšlenka dvojitého rande líbila tak moc, že jsem přehlédl všechny varovné signály. Jako třeba ten, že bych neměl chodit na led, když neumím bruslit.

Viktor mi podá ruku. „Zkusíme to znovu?“

Pevně se ho chytím a odtáhnou se od mantinelu. Dosud jsme zvládli dvě velice pomalá a nešikovná kolečka, než mě ovládl strach, že se tu před ním natáhnou jak široký tak dlouhý (nebo spíš krátký vzhledem k tomu, že Viktor nemá absolutně žádný problém opřít si bradu o mou hlavu). Nečekal jsem, jak náročné je projet se po pitomém ledě. Soustředím se na frustraci z toho, že z reproduktorů už popadesáté hraje *Půjdeme spolu do Betléma*, a s dalším odrazem se pokusím ten strach utlumit.

Viktor se přizpůsobí mému šnečímu tempu a nenechá se rozhodit jedinou chybou. Neustále mi cuká ruka, jak nabírám rovnováhu, ale Viktor mě pevně drží a nepřipustí, abych spadl.

Strach mi ani nedovolí se kdovíjak rozhlížet – to udělám, až když dokončíme kolečko a Viktor zpomalí, čímž zabrzdí i mě. Gracek s Ivou akorát projedou kolem nás; Iva pozadu, Gracián hned za ní, zubí se na sebe, jako by na ledě byli úplně sami. Plynule se chytí za ruce a pokračují dál, aniž by vypadli z rytmu.

„Podívej se na ně,“ zamručím. „Na ně je tak hezkej pohled.“

„Na nás by byl taky, kdybys uměl bruslit.“

„To mělo být jako ujištění, nebo co?“ Drknu do něj loktem. S ním to samozřejmě ani nehne, zato mně to hned podklouzne.

Viktor mě chytí za paži a zajistí. „Proč je to do háje tak složité?“ zanaříkám.

„Do toho se dostaneš. To je jako jízda na kole, musíš si to osvojit a pak to je brnkačka.“

„Jenže já jsem na sporty amatér.“

„No, nevyžaduju po tobě, abys mi tady zajel Metoděje Jílka, ale bránit ti nebudu,“ zašklebí se. Důraznější posunky už podruhé neriskuju a omezím se pouze na skeptický výraz. Viktor se usměje jako andílek.

A najednou mě pustí.

„VIKU –“ vyjeknu hrdinně a rozhodím rukama. Nějakým zázrakem však nespadnu a udržím se na obou nohou, zatímco ten ďábel přede mnou popojede o několik metrů a předvede dokonalou otočku, aby ke mně stál čelem.

Natáhne ruce a mávnutím mi pokyne, ať k němu dojedu.

„No ty ses zbláznil!“

„Zvládneš to. Chtěl jsi být elegantní jako Gracek s Ivou, tak budeš.“

„Já budu leda tak na zemi s boulí na čele!“

„Chytím tě, kdybys padal. *Same*,“ osloví mě naléhavěji. V jeho modrých očích jiskří světla lamp kolem. „Copak mi nevěříš?“

Co je tohle za otázku? Věřím. Věřil bych ti cokoli.

Zhluboka se nadechnu. Tak jo. Prostě udělám krok, jen s tím rozdílem, že se sklouznu.

Sklopím pohled k ledové ploše. Byla doba, kdy jsem si nedokázal představit, že něco takového ještě někdy zvládnu – prožívat každou vteřinu, rozčilovat se nad malichernostmi. Padnout do náruče někoho, na kom mi záleží, a nebát se.

Úspěšně se odrazím, aniž bych se skácel, a dokonce mě poslechne i druhá noha. Viktorovi se po tváři rozlije široký úsměv a já se přistihnu, že mi koutky úst taky vyjíždí vzhůru. Postavit se démonům minulosti je vždycky jednodušší, když jste na to dva. A postavit se výzvam budoucnosti je ve dvou mnohem větší jistota.

Zázračně se dostrkám skoro až k Viktorovi a těsně u něj zavrávorám. V panice rozhodím rukama a začnu zběsile poska-
kovat. Viktor mě obratně zachytí a otočí se s námi do půlkruhu. Teprve pak se mi povede na ledě narovnat. Moje morální a aktuálně i *skutečná fyzická* podpora mě sleduje se zářivým úsměvem, jako bych se tu málem nenatáhl a nepobral s sebou dvacet tisíc dalších bruslařů.

„Můžeš mi vysvětlit, proč s tebou chodím?“ zavrčím.

„Protože jsem neodolatelný a zamiloval ses do mě na první pohled, tak už se s tím holt nedalo nic dělat?“ nadhodí nevinně. Nejradši bych proti tomu protestoval, ale má pravdu.

Při pohledu na jeho přetrvávající úsměv se nevydržím škaredit příliš dlouho. Odhrnu mu z očí zbloudilý pramínek vlasů.

Trvá jen chvíli, než se skloní a políbí mě.

Přítáhl bych si ho blíž, jenže to na bruslích nechci riskovat, takže jen odpovídám na urgenci jeho rtů a držím se jeho paží. Sotva se ztratíme ve vlastní bublině, někdo poblíž si odkašle.

Trhneme hlavou k vysokému zrzkovi. „Nerad vám kazím soukromou chvíli na veřejném místě,“ pronese Gracián s potutelným úšklebkem, „ale Iva potřebuje na záchod, tak jsem vám jenom přišel říct, že jdeme. A asi pak půjdeme dom.“

„Ok,“ přikývne Viktor a podívá se na mě. „Chceš už jít taky? Můžeme si dát ještě jedno kolečko a koupit si na intr nějaký jídlo u stánků.“

„To zní jako plán,“ zazubím se a znovu stisknu jeho dlaň.

A už ji nepustím. Držím se ho jako svojí jistoty. Celou dobu, co bruslíme, celou dobu, co čekáme na jídlo (já si vezmu pirohy a Viktor třikrát obejde stánek se smaženými koblížky, načež si jich vezme celý kýbl), celou cestu na internát. Od pusu nám jde pára a tiskneme se k sobě, abychom se udrželi v teple. Kolem projede nazdobená vánoční tramvaj. Ke kýčovitě vánoční scéně už schází jenom sníh a nějaké to citování *Pelíšků*.

Na intru pozdravíme vychovatele a vyběhneme schody do patra. I v chodbě už stojí malinký vánoční stromek. Očividně je všem úplně jedno, že prosinec teprve začal, ale vánoční výzdoba je v supermarketech k dostání snad od října, takže se asi nemám čemu divit.

Za dveřmi s číslem 26 nás přivítá vytopený pokoj a tlumený chechot našich sousedů zpoza zdi. Skopnu boty, pověsím si bundu a hned si jdu zahřát ruce o topení. „Co kdybychom sem taky dali nějaký dekorace?“ nadhodím. „Světýlka nebo tak.“

„Ta tuna dekorací všude po městě ti nestačí?“

„Mně se to líbí.“ Vyměníme si úšklebky. „Byl to jen návrh.“

Viktor si svlékne mikinu, a mně se tak před očima postupně odhaluje řvoucí drak s roztaženými křídly. Svaly na zádech se mu při pohybu zatnou a zdůrazní každý tah inkoustu. Sklouznu očima po jeho pravé paži, kde se mu až k zápěstí stáčí trnitý šlahoun a jedním úponkem obepíná i ukazovák. Jako zhypnotizovaný následuju pohyb jeho ruky, když ji zvedne, stáhne

si gumičku a pohodí hlavou, aby se mu vlasy rozprostřely po ramenou.

No. *Absolutní kino*, řekl bych.

Na můj vkus si až moc brzy obleče triko, v němž běžně chodí na intru, a přestože nás za půl hodiny čeká večere, pustí se do pečlivého čištění koblihového kyblíku, až v něm nezůstane ani kapka polevy. „Tom mi doporučoval nějaký thriller na Netflixu,“ prohodí. „Zkusíme ho?“

„Tak jo.“

Po večeri, sprše a několikaminutovém pátrání, který seriál asi mohl mít Tom na mysli, se Viktor zvedne a zaklepe na něj ve vedlejším pokoji. Pak se konečně uvelebíme na mojí posteli s notebookem před sebou. Viktor se opře o skříň v nohách mé postele a já se k němu přitisknu. Sklouzne mi rukou po paži, několikrát jí přejede sem a tam a nechá ji položenou poblíž mého loktu.

Na seriál se zvládneme soustředit rekordních devět minut. Pak už ucítím první polibek ve vlasech.

„Mě ale docela zajímá, kdo tu holku zabil,“ zamručím.

„Stejně usneš hned po deváté, takže to nezjistíš,“ broukne Viktor.

Vzdorovitě k němu zvednu hlavu, ačkoli má pravdu. Veškeré hrané dotčení však rázem smete jeho intenzivní pohled.

Zastrčí mi pramen vlasů za ucho a prstem jemně sjede po mé tváři až k bradě, palcem mi obkreslí spodní ret a já intuitivně pootevřu ústa. Viktor na nich visí očima, tmavé řasy mu rámují tu nejčistší ledovcovou modř jeho duhovek, která se upírá jen a pouze na moje rty. Vidět ho takhle mi v břiše ještě pořád způsobuje jemné šimrání. Před půl rokem by mě ani

nenapadlo, že se do někoho tak bláznivě zamiluju a dokážu přijmout jeho doteky. Že dokážu sedět v tom napjatém tichu, očekávat a *těšit se* na to, co udělá dál.

Znovu palcem přejede přes můj spodní ret. Trýzní mě dusivým očekáváním a mně se zadržává dech každou vteřinu, kterou mě napíná.

Nakonec se já natáhnu k němu a políbím ho.

Ta fascinace jeho rty, jeho pohyby, jeho automatickou koordinací s mým tělem mě znovu ochromí. Viktor mě k sobě přitáhne blíž, sklouzne mi dlaní po zádech a přitiskne mě k sobě, jak jen to naše pozice dovoluje, a já čerpám z jeho polibků, co se dá. Horkost mi proudí celým tělem a vysílá urgentní signály do mozku, že ji musím předat dál, že musí jít ven, jinak tou touhou zešílím.

Vnímám každý jeho dotek – jak mi dlaní krouží po zádech, jak jeho prsty obkreslí obratle mojí páteře. Jak v jeden moment sklouzne k lemu mé mikiny, ale nepokračuje dál.

Odtáhneme se od sebe, až když z notebooku zazní pronikavý výkřik. Naše dechy se mísí, hrudníky se nám prudce zdvihají a já mám nutkání ho k sobě přitáhnout znovu. Viktor mě ale jen opět pohladí po tváři a zavrtá se do mého objetí.

Zbývá ještě třicet minut seriálu, ale nedokážu se pořádně soustředit. Palčivě si uvědomuju každý centimetr, kde se naše těla dotýkají, a říkám si, jestli i on cítí to mravenčení.

Všechny naše aktivity zatím vždycky končily u vášnivějšího líbání. Potom, co jsem se Viktorovi svěřil se svou minulostí, respektuje moje hranice – a já ho za to miluju, že už to ani víc nejde. Problém je však v tom, že sám ty hranice toužím posunout. Cítím, že jsem připravený. S kým jiným než s ním?

Jenže nevím, jak zareaguju, až to udělám. Jestli mě moje tělo nezradí. Představa, že bych nám dal zelenou, a pak to můj mozek zase stopil, mě děsí víc, než by měla.

Viktor mě pohladí po hrudníku, jako by cítil moje rozpoložení. Vtisknu mu polibek do vlasů a snažím se v tom víc nenimrat.

Brzo se mi začnou klížit víčka. Jakoby zdálky uslyším Vikův tlumený smích.

„Jsem to říkal.“

„Trhni si,“ zamumlám. Posunu se po posteli níž a využiju ho jako svůj polštář. Viktor mi prohrábne vlasy.

„Zítra nám přehodili tělák místo matiky,“ oznámí, „takže ke křesílkům s klukama dorazíme asi trochu pozdějc.“

„Ok.“ Čtvrteční velká přestávka patří srazu u křesel v nové budově gymplu – já, Vik, Tom a Gracián. Vlastně nevím, jak to začalo, ale najednou z toho byla tradice. A já tak mám aspoň na co se každý čtvrtek těšit. Tyhle maličkosti si na zdánlivě běžných dnech hledám rád.

Viktorovy prsty mi dál jemně krouží ve vlasech. Usínám za doprovodu seriálového dialogu a Viktorovy blízkosti a ještě v polospánku ucítím jeho horké rty na své kůži.

2.

Čaj je lék na všechno

„A v úterý si napíšeme test,“ oznámí Vacek, náš třídní, matikář a chemikář v jednom, před koncem hodiny.

U jakéhokoli jiného učitele by už třída odevzdaně zahučela, ale u Vacka se nic takového nestane. Ostatní se stejně jako já omezí jen na unavený povzdech, zatímco Iva vedle mě zakňučí něco jako „se picnu“.

„Musí to být?“ zkusí přemlouvat Ondra v lavici za námi.

Ještě jsem za ty měsíce tady nezažil, aby někdo zkoušel Vacka ukecat na pozdější datum písemky. Třídní taky hned po Ondrovi šlehne nedůtklivým pohledem stejně jako spolužáci z prvních lavic.

„Ano, musí,“ odtuší Vacek. „Po prázdninách nás v matice čeká čtvrtletní práce, tak ať k tomu nemáme nic dalšího. Takhle toho v lednu nebudete mít moc a můžeme řešit jenom nerozhodné známky. Nějaké další připomínky, Ondřeji?“

Ondra zavrtí hlavou.

Třídní stroze kývne. „Nic těžkého to nebude, proboha, tak kolem toho neblázněte. Uvidíme se zítra v matice.“

S pronikavým zařinčením zvonku se odebere pryč a Iva si ostentativně prostředníčkem posune brýle na nose. Pořád si

naštvaně mumlá pod nos, zatímco si balíme věci: „Bylo by to krásný gesto, fakt. Kdyby si *úplně totéž neřekla většina učitelů*.“

„No, buď toho budeme mít moc v lednu, nebo v prosinci, vždyť je to fuk,“ zašklebím se ironicky. „Aspoň nezačneš nový rok s tím, že si hned zkazíš známky.“

„Prosím, hlavně nebuď učitel.“

Než stihneme odejít ze třídy, před tabuli vběhne Dominik, náš předseda, a hlasitým tleskáním přiláká naši pozornost. Kluci mi už vysvětlovali, že mu tady skoro všichni říkají Pecka. Proč, jsem pochopil vcelku obratem.

„Děcka, měli bysme vyřešit dárek pro Vacka. Je blbý mu nic nedat, když je to třídní.“

„Teď? Je čtvrtýho, ty vole, jak to chceme stihnout?“ namítne holka z přední lavice. „Přesně za dva týdny bychom mu to museli předat!“

„Dva týdny jsou času dost.“

S Ivou si vyměníme pohledy. Ondra, který se akorát opírá o naši lavici, jak už byl připravený odejít, se uchechtne. „Klasika,“ podotkne tlumeně, abychom to slyšeli jenom my. „Vám říkám, že i maturitní video budeme točit tři dny před plesem.“

„To nám dáváš ještě moc velkou rezervu,“ utrousí Iva.

„Stihneme to, když to neprokaučujeme,“ odmávne protesty Pecka. „Já su pro mu koupit nějaký dárkový balení čajů na nervy, když je to takovej rapl.“

Půlka třídy se přidušeně zasměje, takže debata o dárku je evidentně okamžitě vyřešená.

„Navíc to nebude drahý, každej dá dvacku nebo třicet korun a bude to bohatě stačit. Mohli bysme vybrat prostě třicet s tím,

že pokud by se nakonec vzal levnější dárek, tak to dáme do třídního fondu.“

Po takové agitce se žádné protesty nevzednou. Pecka spokojeně pokývá hlavou.

„Pecka, tak si musíme rozhodit role, ať se o to nestará jeden člověk. Já to klidně objednáám, ale bylo by fajn najít víc možností, kdybyste se na to podívali taky. Můžeme mu to klidně složit z víc zdrojů.“ Nato se zvedne několik rukou, že se po něčem poohlédnou. „Pak potřebujeme někoho, kdo se postará o finance, a někoho, kdo o balení, kdyby to už nebylo zabalený nějak dobře rovnou.“

K mému překvapení zvedne ruku Iva. „Moje mamka dělá v papírnictví, klidně si balení vezmu.“

„Pecka.“ Jeho oči přejedou z Ivy na mě. „Tak Same, nechceš vybrat prachy?“

Nikdy jsem nelitoval víc, že jsem Ivu nechal prvního září sednout si vedle mě.

Musí se mi to promítnout do výrazu, protože Pecka hned mávne rukou. „Jen pohlídáš, ať ti dají peníze všichni, a pak mi to předáš. Nemůžeme tomu nechat volnej průběh, jinak se to nevybere, známe se.“

Takže budu muset urgovat zpozdilce. Polije mě horko. Ano, s třídou jsem si sice sedl, ale tohle mi okamžitě v hlavě rozbliká varovný maják – *toto je situace, která se může setsakra obrátit proti mně*. Až mi bude trvat ty peníze vybrat. Až budu uhánět neochotné lidi. Jedno půjde k druhému a...

Jenže tyhle spolužáky mám rád. V hodinách bývá sranda. Není to jako dřív, kdy – kdy jsem měl hrůzu vůbec překročit práh třídy. Během podzimu mi došlo, že se jich nechci stranit.

Udělal pro mě víc, než si vůbec dokázali představit, zbořili moje bariéry, které jsem si instinktivně stavěl proti všem svým vrstevníkům. A cosi ve mně se ozve, že bych se mohl posunout i v tomhle ohledu a zapojit se do třídních procesů jako kdokoli jiný.

„Nebude to žádnéj obnos,“ ujistí mě Pecka. „Ne jak na výlety, vyjde to na pár stovek.“

Přikývnu. „Tak jo.“

„Pecka, díky! Takže všichni třicet korun Samovi, prosím!“

„Já mu s tím pomůžu,“ navrhne Ondra a mrkne na mě. „Ať to nemáš na starosti jenom ty.“

Vděčně se na něj usměju.

S tím nás Pecka konečně propustí a my opustíme třídu. Další hodinu máme dělenou na cvičení z češtiny a druhý cizí jazyk, který jsme si s Iv každý vybrali jiný, takže na ni mávnu a zamířím ke křesílkům v nové budově školy.

V hlavě už sprádám plány, jak si vytvořím tabulku i s funkcemi, abych hlídal částku. Představa čísel se rozplyne v momentě, kdy vejdu do chodby a spatřím prostor s křesly.

Přestože Viktor tvrdil, že jim kvůli převlékání bude cesta trvat, už je celá parta na místě. Gracián listuje sešitem, Tom se k němu s netrpělivým výrazem naklání a Viktor se při pohledu na ně šklebí. Jakmile se objevím poblíž, trhne ke mně hlavou, jako by vycítil mou přítomnost, a rty zvlíní v mnohem milejší výraz.

Zamávám na něj a hodím si batoh ke křeslu vedle toho jeho. Viktor se hned nakloní pro polibek a veškeré střípky zbývajících obav se rázem rozplynou.

„Čau, Same,“ pozdraví mě sborově Tom a Gracián.

„Ahoj. Jak to jde?“

Viktor pokrčí rameny a výmluvně pokyne ke klukům.

„No, vidíš,“ prohlásí Gracián a důrazně mávne k něčemu v sešitě. „Jsem ti říkal, že to byl Nezval, a ne Seifert.“

„Do prdele, a já si byl tak jistej,“ zahučí Tom.

„Psali jste?“ zeptám se.

Viktor zavrtí hlavou. „Ne, píšeme další hodinu. Ti dva se jen od půlky těláku hádají o tom, kdo napsal *Absolutního hrobaře*.“

„Ze mě bude absolutní hrobař,“ zamručí odevzdaně Gracián, „pokud se na medinu nedostanu kvůli literatuře.“

„No, ze mě bude leda tak absolutní mrtvola,“ protáhne se Tom, až mu zakřupou klouby. „To už nemá cenu, prostě budu tipovat stylem ,když nevíš, tak Seifert‘, to vyjde.“

„Co zatím ty?“ zeptá se mě Viktor.

„Řešíme dárek pro Vacka.“ Povím klukům o nápadu s balíčkem čajů. Všichni tři se unisono zašklebí – Vacka zrovna nemusí. Shodnou se ale, že čaj na nervy je přesně to, co potřebuje.

A pak prostě jen posedáváme a užíváme si vzájemnou přítomnost. Gracián pořád listuje sešitem a na poslední chvíli se šrotí autory a jejich díla, Tomáš rezignuje a scrolluje na sítích a my s Viktorem se opíráme jeden o druhého.

„Vy dva, co chcete k Vánocům?“ zeptá se najednou Viktor.

„Duši pro Gracka,“ odpoví pohotově Tomáš, aniž by zvedl hlavu od mobilu.

Gracián po něm šlehne otráveným pohledem. „Vole, zase?! Na rýžovou plantáž s tebou.“

„TO BYLO PĚKNĚ RASISTICKÝ, TY HOVADO!“

„A TA TVOJE NARÁŽKA NA ZRZKY JAKO NEBYLA?!“

Kluci do sebe se smíchem strčí, zatímco Viktora to nechá naprosto chladným, jako by šlo o dočista běžnou výměnu názorů. Je ale fakt, že po těch čtyřech měsících, co je znám, už si začínám zvykat taky. Zdá se, že nejjednodušším jazykem náklonnosti je ten vulgární.

Rozesmátý Tom se obrátí zpátky na Viktora. „Jedničku z matematiky mi nezařídíš?“

„Vole, tu neumím zařídit ani sobě.“

„Já nic nechcu,“ zamumlá Gracián. Vzápětí mě probodnou jeho tmavé oči. „Ani od tebe, Same, tohle vůbec neřeš.“

Pamatuju si, jak komorně slavil narozeniny, takže jen přikývnu na srozuměnou.

„No, tak od nás dostaneš aspoň účast,“ prohlásí Tom. „Pokud teda tradice platí...“

„Jasně že jo. Poslední den školy se sejdem u nás,“ vysvětlí mi Gracián. „A prostě jen koukáme na filmy. Jenom se teda připrav na to, že ségru nevystřnadím. Ale Zorka dělá výborný churros, takže se mi ju vlastně ani vystřnadřovat nechce.“

Přítomnost Grackovy sestry je to poslední, co by mě trápi-
lo. Skutečnost, že se se mnou automaticky počítá, mě zahřeje u srdce. Pořád jsem si na to od září nezvykl a přetrvává ve mně, byť už ne tak intenzivně, ta vtíravá myšlenka, že všichni mou přítomnost jen trpí proti své vůli.

„S tím nejde nesouhlasit,“ přitaká Tom a zaměří se na Viktora. „Tak že bys mi dal nějaký nový cédo? Pošlu ti ty, co mám, ať víš, co nebrat.“

„Skvělý.“

„Sbíráš cédéčka?“ zeptám se.

Tom dychtivě poskočí a Vik po mně okamžitě šlehne pohledem, že tohle téma jsem rozpitvávat neměl. *Pozdě.* „Jo, ten zvuk je prostě úplně jinej! Loni se mi povedlo sehnat dokonce deluxe verzi posledního alba od Faith No More...“

„A pak půl roku pindal, že je na mizině,“ poznamená Gracián.

„Nelituju jediný kačky,“ pronese Tom dramaticky s dlaní na srdci.

V tu chvíli zazvoní na další hodinu. Vyskočíme z křesel, Viktor mě chytí za ruku, propleteme si prsty a společně zamíříme do staré budovy. Neunikne mi, že na mě s dárkem nenaléhal. Copak asi plánuje?

„Držím palce s literaturou,“ řeknu mu, než se rozdělíme. Pousměje se. „Dík. Pak ti napíšu.“

Radost z toho, že jsem se přes den viděl s Viktorem a že se pouštím do záležitostí třídy, mě přejde hned další přestávku.

V hlavě už se mi začal rodit plán, jak si krásně vytisknu abecední seznam spolužáků a budu si je odškrtávat. Naději na nějaký systém mi však okamžitě vezmou dva spolužáci, kteří po mně hodí mince s tím, že to vyřeší rovnou, a vzhledem k tomu, že jeden z nich je věčný absentér, si ani nedovolím žádat, aby mi je dali až zítra.

Zbytku třídy stačí jen tyhle dva vidět, abych měl rázem u lavičky zástup minimálně šesti lidí, přičemž třem z nich nemám na vrácení a jeden si ještě utíká rozměnit do bufetu. Místo

odškrtávání jmen si tak dělám chaotické poznámky, komu kolik dlužím, a ukládám peníze mezi vlastní úspory v peněžence. S takovou budu nakonec čaj na nervy potřebovat já.

Už si skoro sám diagnostikuju OCD, když na pokoji na intru už asi popatnácté přepočítávám současný stav a kontroluju, jestli všechno sedí se seznamem, co jsem vytiskl po vyučování. Zoufale zasténám a švihnu sebou po zádech do postele. *Žádný stres. Žádný stres*, zítra už budu mít pěkně seznam a naprosto precizní přehled, žádný stres, budu v tom mít přehled, žádný stres.

V duchu rozehraju na houslích zuřivou skladbu a smyčcem ji pomalu vedu do klidu až k úplnému tichu. Potom konečně vydechnu, promnu si obličej a upřu pohled do stropu. Představím si, že se na bílé omítce formují slova, nejdřív tiskacím, pak psacím písmem, dohromady tvoří mantru, kterou si dokola opakuju v hlavě, dokud mi imaginární psaní doopravdy trochu neuleví. Pohledem zamžourám k polici nad postelí, kde mám mezi knihami opřený svůj terapeutický zápisník.

Naposledy jsem do něj psal v den, kdy jsem Viktora našel promrzlého v parku.

Zuřivě pohodím hlavou ve snaze ten obraz vymazat. K zápisníku jsem se uchyloval v nejvyšší nouzi, naučil jsem se si psaní už jen představovat, jako teď. A tohle přece není tak strašně stresová situace, abych do něj musel psát. Všechno bude v pohodě.

Zamyslím se natolik, že dočista přeslechnu otevření dveří, a polekaně sebou cuknu až v okamžiku, kdy se vedle mě prohne matrace.

Instinktivně se posunu, abychom se na postel vměstnali s Viktorem oba. Nic neříká, jen tu je, a já konečně cítím, že

se uklidňuju. Nakonec mi místo slov bohatě stačí jeho přítomnost.

„Všechno dobrý?“ zeptá se po chvilce.

Vydechnu. „Jo. Dík.“

Zašátrá prsty po těch mých, ve kterých pořád žmoulám vytisknutý seznam spolužáků. Dovolím mu si ho převzít a pročíst. „Teda ty to bereš poctivě.“

„Jo. Stavil jsem se za zastupující třídní a nechala mě to u sebe vytisknout.“

„Ani jsi nemusel platit tiskárnu v přízemí? Pche, takový benefity.“

Položí papír zpátky na mě. Zvednu ho tak, abych opět mohl prolétnout vypsaná jména naší třídy. Dvacet osm lidí, to dělá osm set čtyřicet korun celkem...

„Víš, tady už ti to nikdo nezaplatí a očima ty částky taky nevyčaruješ, takže to můžeš nechat být,“ zakřením se Viktor a vstane. Skloní se k batohu, začne z něj tahat věci a ledabyle je hází na postel.

Vyhoupnu se do sedu a znovu sklopím pohled k seznamu. „Jen... nechci to podělat.“

„Proč bys to podělal? Na tom není co zkazit, vybereš peníze, předáš je předsedovi třídy, hotovo.“

Vyčerpaně k němu zvednu hlavu. Viktor se zasměje, přijde zpátky k mojí posteli a zůstane nade mnou stát. Najednou si uvědomuju, jak mohutně proti mně působí. Koutky úst se mi pomalu stáhnou dolů.

Konejšivě mi přejede hřbetem prstů přes tvář, pak mi obkreslí hranu čelisti a zlehka zvedne bradu. Zářivka na stropě za ním mu kolem těla tvoří podivný odlesk a vyostřuje stíny v jeho

tváři. Jeho pohled tak neobvykle potemní, když upře oči na moje rty.

Sklopím zrak k jeho prstům a tělu před sebou a rozechvěle polknu. Pootevřu rty, ale v krku mi tak vyschlo, že se nezmůžu ani k hlásce.

Kruci, přece není divný, že první, co mě v téhle pozici napadne, je...

Viktor si to očividně uvědomí taky, protože mě rázem pustí. Na rtech mu zahraje rozpačitý úsměv a odstoupí, čímž okamžitě přeruší veškeré napětí, které se mezi námi začínalo rozpínat.

Vydechnu a znovu se nadechnu, ale moje plíce už z něj nepochytí ani ždibec.

Pohnu se, zlehka se protáhnu v ramenou, abych ten podivný pocit rozpohyboval, a pak se vydám ke stolu, abych seznam spolužáků konečně odložil. Tehdy se můj mobil rozzáří příchozím hovorem.

„Mamka,“ oznámí mi Viktor, ještě než si stačím přečíst jméno volajícího.

Chvilí na ta písmena hledím. Naše dohoda s rodiči zněla, že když půjdu na intr, spojíme se každý měsíc přes videohovor. Jinak mi dali prostor najít zase sám sebe po vlastní ose bez toho, aby mě někam tlačili – nebo se jakkoli přičinili. Od doby, co jsem mámě řekl, že moje snaha začít nanovo neznamená, že je odstříhnu, mi sem tam takhle nečekaně zavolá, a ještě pořád mě to vyvádí z míry.

Rychle hovor přijmu. „Ahoj, mami.“

„Nazdar, kluku,“ zazní tátův hlas. Už jen z tónu slyším, jak se zubí. „Máma vytočila tvoje číslo a v ten moment si vzpomněla,

že musí na záchod. Neidentifikuju se odteď jako tvoje matka, ať tě nematu.“

Zakoulím očima. „Díky za upřesnění. *Ahoj, tati.*“

„Jak to jde? Tradiční předvánoční shon?“

„Jo. Ale zatím to je fajn.“ Přistihnu se, že v prstech opět cupuju seznam spolužáků, tak ho radši položím na stůl a vrátím se ke své posteli. Očima přejedu na Viktora, který se mezitím uvelebil na té svojí, do uší si strčil sluchátka, asi abych neměl dojem, že poslouchá, a teď hledí do displeje mobilu. Tváří se podivně neutrálně, a to bych přísahal, že mu v uších řve nějaký agresivní rapper.

„To je dobře. Nám tady Elča šílí z předtermínů, že si jich zapřesala hodně.“

Někde v pozadí huhlavě zazní protest, že *nikdo nešílí*, že *adekvátně stresuje před zkouškou*. Cukne mi koutek. „Že pozdravuju.“

„Dej mi to,“ zaslechnu tentokrát jasně mámin hlas. Vzápětí mi promluví přímo do ucha: „Ahoj, Same. Jak s prázdninami, přijedeš hned v pátek?“

Rovnou k věci, jak jinak. „Jo, no...“ Prohrábnu si vlasy. Vánoční prázdniny jsem v tomhle ohledu zatím neřešil – můj plán byl odříznout se od minulosti, co nejvíc to šlo, takže jsem změnil prostředí. Doma jsem od začátku školního roku byl jednou o víkend u půlce listopadu. Dva týdny u Prahy znamenaly, že se s Viktorem, který žil ve Valticích, asi jen tak neuvidíme a taky že strávím dlouhý čas zpátky na místě, kde...

Pohodím hlavou. Takhle nad tím nemůžu přemýšlet. *Maličkosti, Same. Uvidíš se s rodiči a Elenou, dáte si dárky, společně vstoupíte do dalšího roku.*

„Asi jo,“ potvrdím nakonec. „Přijedu rovnou v pátek.“

„Tak pak dej vědět, kterým vlakem pojedíš, vyzvedneme tě na nádraží,“ řekne. „S babičkou se domluvíme, kdy se za ní stavíme. Předpokládám, že první nebo druhý svátek, kdyby se ptala.“

„Jasný.“

Chvíli je ticho. „Zníš nějak vyčerpaně,“ pronese opatrně, jako by zkoušela, jak ta slova budou působit, když je vysloví nahlas. Pamatuju si, jak jsem míval pocit, že na mě svádí všechno, co se stalo – ale potom mi došlo, že ve skutečnosti vinila sebe. V tomhle se pořád oba učíme chodit, ale takový je asi život; ne všechno je hned snadné a jasné.

Pousměju se. „Jsem v pohodě.“

„Viš, že kdyby cokoli –“

„Vím, mami.“

„Tak jo.“ Představuju si, jak v tom krátkém tichu kývá hlavou. „Pozdravuj Viktora.“

„Budu.“ O Viktorovi jsem jim řekl v listopadu – během videohovoru jsem začal, že s někým chodím, načež si naši vyměnili pohledy a táta suše pronesl, že to jim z té podivné záchraný s prasklým topením tenkrát tak nějak došlo.

„Mám tě ráda, Same.“

„Já tebe taky. A až Elena usoudí, že má mezi učením čas napsat mi zprávu, tak i ji.“

„Mám tě na hlasitý odposlech,“ utrousí máma v momentě, kdy z dálky zazní: „TRHNI SI!“

Se smíchem se rozloučím s celou rodinou a hovor ukončím. Odhodím mobil na postel a znovu upřu pohled na papír se seznámem spolužáků.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy *Následuj mě v rytmu Vánoc*.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.